

ficultosamente donar, aquests companys de llit són del tot imprementables. I ells ho saben. Al mateix temps, per tendències ideològiques comunes i per por a deixar un buit a l'extrema dreta que ocupe UV, no s'atreveixen a desmarcar-se'n. D'ací més el grup popular a la Diputació condemne sense pal·liatius la provocació contra Rosenthal, mentre el de l'Ajuntament intenta censurar la regidora Alicia Vázquez, i el tinent d'alcalde Vicent Garcés: «Y si siembran vientos, con sus provocaciones (sic) catalanistas, que no se quejen de recoger tempestades» feixistes. Amb aquest llenguatge tan delator, la projectada imatge centrista es fa més que miques, per a major patiment dels cristians del PDP. Encara més ¿com volen seguir fent anticatalanisme amb tot el poder econòmic pressionat perquè AP pacte amb el PRD de Roca Junyent? Ells mateixos...

Tot plegat, i d'altra banda, resulta sorprenent que Pérez Casado, alcalde socialista de València, torne a insistir en declaracions a la nostra revista que l'anticatalanisme és un fenomen residual. Tal volta. Però és dintre de les institucions democràtiques i continua

sent capaç de posar en perill la integritat física de qualsevol veí de València. Com el senyor alcalde sap ben bé, ja que durant els darrers 9 d'Octubre s'oferia al sacrifici expiatori davant les hordes anticatalanistes, tot i que sembla que ara ja se n'ha fartat. I d'això es tracta: no deixar-se intimidar per la violència de les bandes feixistes, d'esclafar els ous de la serp del nazisme. Casolà i content, però nazisme.

Per això resulten sumament preocupants, tot i que aclareixen algunes actuacions discutidíssimes del nostre president, les declaracions que Lerma va fer a *El Noticiero Universal* el 18 de gener de 1981, un mes abans de la temptativa colpista de Milans de Bosch. Les deixarem en castellà, perquè tots us pugueu esglaiar a cor què vols: «Yo interpreto el sentimiento de lo que algunos llaman anticatalanismo como una afirmación de la propia identidad del pueblo valenciano... y pienso que se puede interpretar así y que es perfectamente legítimo que la gente lo reclame ya que ese tipo de reivindicación es el que, al margen de la carga pasional, la Generalitat quiere poner en marcha.» ¡Help!

La coentor del feixisme

Com vostés deuen saber molt bé, «coent», en el seu significat més instructiu, designa aquell valencià que, d'una manera premeditada, notòria, abandona el propi idioma i el substitueix per l'idioma estatal. Espectacle present en tota la geografia urbana del País Valencià, és a València on ha arribat a fites excelses, però detonants.

El *coent*, habitualment subjecte d'ésser social incert i subordinat, obsessionat a assemblejar-se, com més millor, a tots aquells qui tenen poder i prestigi, rebutja l'estigma d'una

Vicent MARTÍ

de l'honorable senyor Pla: seguiran igual de pobres, però infinitament més alegrets.

Els costos psicològics de l'operació són elevats, clar. Sobretot si el *coent* està especialment afectat per la síndrome autorità-

Pintada nazi al cementeri el dia del soterrar de Sanchis Guarnier

CENTRE G. LEOPARDI

Nous cursos de llengua italiana

El 28 de gener, l'11 de febrer
i el 4 de març
Tots els nivells

Informació: Misser Mascó, 6, 2n
Tel. 362 17 11

llengua que el fa diferent i inferior i la reemplaça —en un procés de solapament progressiu— per la immediata superior: «assemblem-nos al poderós, si més no, en l'idioma». És el seu programa mínim de subsistència social. Ha fugit de l'abominable regne del *llauro* per entrar en el pinyol més acreditat de la *coentor*. O dit a la manera

ria, que li potencia la inseguretat traumàtica de desertor. Aleshores, i com a mecanisme d'autodefensa psicològica, el *coent* posa en peu una significativa malaltia cívica: la fòbia anticatalana. El prejuí contra els catalans —tan pròxims, tan llunyans— compleix una funció racionalitzadora i exculpatòria de la pràctica de dimissió idiomàtica del *coent*

SANCHIS GUARNER

La dinamita se vistió de turrón

Medio kilo de dinamita y un puñado de metralla podían haber acabado, cuarenta y ocho horas con las u...

de gr... **VALENCIANS:**

O acabem nosatres én els traidors renegats catalanistes o ells acabaran en les essències de nostre Poble.

Valencià, de naiximent o adopció:
Lluita per la teua identitat. No deixes que les ansies expansionistes d'un banquer català te la furte.

Si tienes dudas o problemas, dirígete a UNION VALENCIANA. No importa que no seas afiliado, si te preocupa Valencia, nos basta. Si tu hijo se niega a que le enseñen catalán y es amenazado de suspensión o expulsión, ¿qué te conviene saber? El Estatuto de la Comunidad Valenciana habla de idioma valenciano, luego, si le enseñan catalán, es anticonstitucional.

medidas a tomar:

MORT AL INVASOR KATALANISTE

autoritari. L'anticatalanista odia el *català*, perquè aquest simbolitza els orígens proscrits per odiats, alhora que és recordatori perenne que la defecció lingüística no és un camí inevitable, fatídic.

No tots els *coents*, doncs, i a Déu gràcies, són anticatalanistes, però tots els anticatalanistes —no en dubteu— són *coents* i autoritaris.

Per si no tenia prou maldecaps, l'anticatalanista s'ha trobat que en ple i agitat passeig d'(auto)liquidació ètnica han aparegut uns insòlits, doctes, strafolaris indígenes que afirmen que cal salvar i recuperar tot allò que ell vol traure's de damunt, tot allò que odia perquè li impedeix ser com els de dalt i l'obliga a ser com els de baix: l'extorsionada i humiliada gent de poble, el *llauro*, per entendre'ns, i, per si fos poc, que tot allò —llengua, senyals d'iden-

titat— és català, el vell enemic.

L'anticatalanista se sent posat en evidència cívica per l'aparició del *català(nista)* a casa. La reacció, naturalment, ha estat apassionada, plena d'odi i de còlera, rabiosa, amenaçadora: tots els sentiments que el *catalanista*, en la mida que representa la normalitat nacional, desferma.

L'escàndol és la mera existència de l'altre. El catalanista, com l'heretge, com el jueu en l'Alemanya nazi, pel sol fet d'existir és algú que posa en perill, qüestiona, una realitat hipersensibilitzada, violenta. Insultar-los, garrotejar-los, socarrar-los o bombardejar-los passen a ser actes moralment irreprotxables, en legítima defensa.

L'anticatalanista, com que no s'atreveix a

confessar-se el seu desig d'(auto)destrucció ètnica i nacional, té necessitat de projectar-lo sobre un enemic tan empenyador com indefens. Misèries, motius i conductes que no són deixats passar pel subjecte com a seus i que, això no obstant, li pertanyen, són atribuïts a l'objecte, a la víctima propiciatòria, al catalanista. El qui pertot arreu enumera traïcions hi té una especial inclinació: el seu escàndol és l'índex de la disposició pròpia.

Aquesta projecció compensatòria, aquest desplaçament cap a l'exterior dels propis desitjos censurats, dona una certa seguretat a l'anticatalanista. Seguretat fictícia, morbosa, però. Ja que aquesta forma d'elaboració del conflicte mena inexorablement a la paranoia, a les idees sistematitzades de ser perseguit, d'estar amenaçat greument per complots tenebrosos, a patologitzar

l'enemic: el càncer, el virus pancatalanista.

I, així, el català(nista) passa a ser un enemic perillós, de qui cal defensar-se, d'entrada, denigrant-lo; i un arsenal de vituperis, clixés ofensius, estereotips infamants, racistes, és desenterrat de la memòria històrica de l'anticatalanisme local, o creats de nou.

La valoració negativa dels catalans —accentuada pel caràcter de «traïció» dels catalanistes— provoca, com a compensació, un exarcebament de la valoració del propi grup fins a límits hiperbòlics, grotescos. El narcisisme, el xovinisme, l'autobombo megalomaniac, l'autogratificació —fent-ho curt— són una conseqüència inexcusable per pal·liar la inseguretat congènita del trànsfuga.

D'ací que l'anticatalanisme remarque i subratlle fins al màxim el contingut

maniqueu del seu discurs exterminador. La lluita contra els català(nistes) passa per ser la lluita del Bé —els bons valencians— contra el principi del Mal —catalans imperialistes i catalanistes venuts—. Els *catalanistes* passen a ser la font de tots els problemes de la cobejable València, el Mal per antonomàsia.

Clar que, per a odiar d'aquesta manera, no caben dubtes de cap tipus: cal posseir unes conviccions fermes, granítiques, impermeables a qualsevol argument, crítica o anàlisi. Els anticatalanistes en tenen. Són conviccions nascudes del cor, telúriques, sentimentals. Per tant, inqüestionables. L'anticatalanista no està disposat a convertir en problema el seu pensament, les seues motivacions últimes.

El maniqueisme i l'anti-introspecció fan de l'anticatalanista un fanàtic. Intolerant, fins i tot, de l'ambigüitat, del no-decament. En la guerra declarada contra el *catalanisme* cal prendre partit, és impresionable triar bàndol, no pot haver-hi la neutralitat.

Prejuís exasperats, pensament estereotipat, ús de la projecció mistificadora, elecció de boc expiatoris per a no fer-se massa preguntes sobre un mateix, maniqueisme primari, dissolució masoquista en el poder i la canalització dels impulsos sàdics cap a la víctima elegida, irracionalisme... Tots aquells trets que defineixen el caràcter psico-social del feixisme, l'anticatalanisme.

En homenatge al professor Sanchis Guarner, i seguint la bona gent de l'Escola de Frankfurt, recordarem al personal que la profanació de cementeris no és una degeneració de l'anticatalanisme, sinó l'anticatalanisme mateix.

Ignacio Malonda (UV), expulsat de la sala

Gandia no és València, afortunadament

L'intent de boicot, que pretengué realitzar un regidor d'UV a Gandia, contra la conferència de David Rosenthal se li ha girat en contra.

A Evira FERRER
Gandia i la Safor hi ha indignació pel comportament del tinent d'alcalde de l'ajuntament, membre d'Unió Valenciana, Ignacio Malonda. A la ciutat i a la comarca no entenen que un integrant del consistori puga encapçalar un grup d'exaltats (un grup de quatre o cinc, a més), amb la intenció de boicotejar la conferència d'un americà que venia a parlar de la traducció anglesa del *Tirant lo Blanc*, i que ha fet possible que un fill de Gandia siga llegit en tot el món.

El senyor Malonda, en la comissió municipal permanent, celebrada als dos dies de la conferència de Rosenthal, negà la seua

condició de provocador i, tergiversant els fets, es presentà com a ofès i atacat. En debatre la moció de censura presentada pel regidor d'Unitat del Poble valencià Francesc Candela, arribà a dir que tenia proves demostratives de qui havia actuat com a provocador. La moció havia estat sol·licitada pel consell executiu del Centre d'Estudis Alfons el Vell. Candela, exercint de demòcrata i seguint els seus criteris d'advocat, deixà que la moció de censura passe a debat del plenari de l'ajuntament del dia 6 de febrer.

El PSOE, el PCPV i la UPV donaran suport a la moció, amb la qual cosa serà aprovada. Els independents i el grup popular

no tenien clara la posició a l'hora de tancar aquesta edició. De tota manera, és possible que s'hi abstinguen, i no ho és tant que voten en contra. El portaveu municipal de la dreta ha manifestat a EL TEMPS que emetran un comunicat condemnant els fets.

Seguint amb la història, dimarts passat, dia 29 de gener, Malonda va demanar a ràdio Gandia el dret a rèplica per les informacions que els locutors d'aquesta emissora havien donat el dia anterior. En una lamentable intervenció, va repetir l'argumentació de la permanent, va negar que fos el provocador i s'afirmà com a provocat. Per tal d'afegir patetisme a la seua actitud, abocà tota mena d'insults sobre els organitzadors de l'acte i, especialment, sobre el director de la institució Alfons el Vell, Nèstor Novell.

Arribà, inclús, a posar en dubte la capacitat del locutor de Ràdio Gandia, considerà poc de fiar els informadors de la premsa escrita i els emplaçà a presentar una *cassette* enregistrada de l'acte, en la qual es veuria qui havia estat l'atacat. Potser pensava que no n'hi havia cap, de gravació. Però, a hores d'ara, a Gandia, tenen còpia de la cinta moltes persones, ja que s'ha convertit en una prova ben expressiva de la impresentable actuació del senyor Malonda. Una història divertida, la d'aquesta *cassette*, que podria esdevenir la «Cassette d'Or 1985», per les nombroses còpies que se n'han fet.

A Gandia, després de tot, una ciutat viva i activa en el camp de la cultura, pensen que el personatge en qüestió s'ha cobert de glòria. ¡Bona carrera porta!